

erindres, at en Del af den forpantede Stigning af Forbruget vil blive neutraliseret ved den foreslaaede Bestemmelse om Toldgodtgørelse ved Udførsel af Konserver. Men selv under de gunstigste Forudsætninger vilde der med den nævnte Stigning af 16 pCt. samt ved en Forøgelse af Stenolieforbruget med 10 pCt., med de i 1889 forbrugte Kvantiteter som Udgangspunkt blive en Indtægtsnedgang af ca. 928,000 Kr. paa den nuværende Indtægtskonto af de indirekte Afgifter, og vi anse det derfor for mere sandsynligt, at den vil udgøre omtrent 1 Mill. Kr. Det er herved endda forudsat, at Alskatten straks vil give en Indtægt af mindst 5 Mill. Kr. hvad der i og for sig selvfølgelig ikke synes nogen Garanti for, da det ikke vides, hvor meget den forudsatte Skat af 10 Kr. pr. Td. højst vil formindste Forbruget af det stattepligtige Al. Og endelig maa det erindres, at der ogsaa ved de nugældende Afgiftssatser maa paaregnes en jævn Stigning af den her omhandlede Indtægtskonto, der vilde vokse uden Grænse, medens der nu er sat en bestemt Grænse for dens Vækst.

Vi have herved ikke overset, at der paa den anden Side er en Mulighed for, at Alskatten vil indbringe et større — i Tidens Løb maaske ikke saa lidt større — Beløb end 5 Mill. Kr., og at dette Overskud ligesom hvad Sukkeret maatte indbringe mere end 2½ Mill. Kr. dog ogsaa bliver en Statsindtægt. Men denne Statsindtægt bliver kun aktuel, samtidig med at der oppøtser en ny Statsudgift af tilsvarende Omfang, og overfor de nu Statskassen paahvilende Udgifter bliver der ubestrideligt en Indtægtsformindskelse, som vi efter det anførte ikke tro at turde anslaa til mindre end 1 Mill. Kr. Og denne øjeblikkelige Indtægtsnedgang vil i Fremtiden blive saa meget mere følelig, som der tillige gives Afkald paa den naturlige, jævne og stadige Indtægtsstigning, som Befolkningens Tilvækst fremkalder. Indtægten gaar ikke blot straks ned fra ca. 9½ til — i gunstigste Tilfælde — ca. 8,8

Mill. Kr., men denne sidste Sum vil derhos fremtidig kun kunne vokse med det Beløb, hvormed Stenolietolden stiger, og dette vil næppe kunne anslaaes højere end til henved 100,000 Kr. aarlig eller ca. 1,1 pCt., medens den hidtidige Indtægt af Sukker, Ris og Olier er vokset fra 6,236,000 Kr. i Gennemsnit for 1878—79 til 9,152,000 Kr. i Gennemsnit for 1888—89, altsaa med 2,918,000 Kr. i 10 Aar eller i aarligt Gennemsnit med 291,000 Kr. eller 4,8 pCt.

Naar vi til Trods for alt det her anførte dog have ment at turde slutte os til det nu foreliggende Forslag, er det i Erkendelsen af, at det næppe vilde være muligt at opnaa Enighed mellem de to Ting, om en Toldreform, der indskrænkede sig til en blot Omlægning af Satserne indenfor den givne Indtægtsramme, idet Kravet paa en øjeblikkelig Indtægtsnedgang som Følge af Toldreformen altid med stor Styrke har været fastholdt af Folketingets Flertal. Vi anse derfor en saadan Indtægtsformindskelse som en fra vor Side nødvendig Indbømmelse for at naa til denne Reform, og om vi end for vort Bedkommende ikke kunne billige det saaledes fastholdte Krav og overfor de stadig stigende Fordringer til Statskassen have stor Betænkelighed ved at formindste dennes nuværende Indtægter, tillægge vi dog Gennemførelsen af en tidssparende Toldreform saa stor Betydning for Samfundets hele Udvikling, at Statskassen efter vor Formening lige saa vel maa finde sig i at bære et Indtægtstab for at fremme Industriens og Handelens Udvikling paa denne Maade som i en betydelig Udgift for at kunne fremme den ved Anlæg af Jærnbaner, Havne og lignende. Mindretallet har da ment, at man lige saa godt kunde tage Indtægtsnedgangen paa dette Stadium af Toldreformen, og dermed lette Gennemførelsen af den tilbagestaaende Del af samme. I denne Forventning tro vi i Tilslutning til det foran nævnte Mindretal at kunne anbefale Lovforslagets Vedtagelse i den nu foreliggende Affattelse.